

- 1 -

DE WOLKENETERS

GEÏNSPIREERD OP OUDE SCHEPPINGSVERHALEN

Lang geleden, toen de wereld nog niet helemaal af was, zag de aarde er helemaal anders uit dan vandaag. Er was nog geen mens te bespeuren. Waren ze er al? Niemand die het weet. De wereld van toen heette Mu. Het was een heel groot eiland temidden van een eindeloze oceaan.

Op Mu woonden geen mensen, maar kolossale reuzen. Taal was nog niet uitgevonden. De reuzen begrepen elkaar door klanken uit te stoten.

Het land Mu was vochtig en nevelig. Nooit werd het echt donker, nooit werd het echt licht. Overal hingen nevelslierten. De grond was moerassig en zompig. De struiken en bomen groeiden zo welig dat er voor mensen zoals jij en ik vaak geen doorgang mogelijk was. Maar voor een reus was dit een fluitje van een cent. Zonder moeite stapten ze over de hoogste bomen heen.

Ja, groot en sterk waren ze, maar niet bijster slim.

De oudste reus heette Imir. Hij was de sterkste van allemaal en iedereen gehoorzaamde hem. Wat hij deed, deden de anderen ook. Als hij op zijn kop stond, stond iedereen op zijn kop. Als hij een scheet liet, dan klonken er overal scheten als kanonschoten. Als hij rende, dan donderde het op het eiland. Als hij sliep, sliep iedereen en dan leek het alsof het eiland de adem inhield.

Soms sliep hij meer dan honderd jaar. Al is dat moeilijk na te gaan, want de eerste reuzen kenden nog geen tijd. Gisteren en morgen bestonden niet. Op Mu was alles nu. Maar op een dag veranderde er iets ...

Imir ontwaakte uit een diepe slaap. Het rommelde in zijn buik.

‘Wie of wat zit er in mijn buik?’ vroeg hij aan de andere reuzen. Natuurlijk zei hij dit niet met woorden. Het klonk meer als: ‘Bi, boe, ba?’

De reuzen schudden hun zware koppen, grepen ook naar hun buik en hoorden daar precies hetzelfde gerommel. Zat er een monster in hun buik?

De reuzen werden bang dat ze zouden worden opgegeten door het monster in hun buik.

‘Li, la, loe!’ riep Imir en dit betekende: ‘We moeten die monsters uit onze buik verjagen.’

Imir dacht zo lang na dat zijn reuzenkop er pijn van ging doen. Hoe was het monster in zijn buik terecht gekomen? Door zijn mond, of via zijn kont?

Eindelijk wist hij wat hem te doen stond. Langs de ene deur in, langs de andere deur uit! Zo zou hij het monster verjagen.

Imir begon te eten. Nooit eerder had hij dit gedaan. Met zijn grote mond en lelijke tanden rukte hij de struiken uit de grond, maalde ze fijn en slikte ze door. Mm, het rommelde al minder in zijn buik. Maar het monster bleef.

De andere reuzen deden precies hetzelfde. Ze haptten naar alles wat er uit de grond kwam: bloemen en planten, struiken en bomen. Alleen de rotsen lieten ze links liggen. Ze hadden gezien hoe Imir op een rots een tand had stukgebeten. Voor een keertje deden ze hem niet na.

Het duurde niet lang of het eiland Mu was kaalgevreten. Overal waar je keek zag je alleen maar kale rotsen en zwarte aarde.

Maar ze kregen het monster niet weg. Het gerommel in hun buik bleef.

De reuzen moesten meer eten vinden, dus besteeg Imir de hoogste berg. Misschien vond hij daar nog iets om in zijn mond te proppen. De andere reuzen volgden hem.

Ze klommen hoger en hoger, door de nevels heen.

Voor het eerst in hun leven zagen ze de stralende blauwe hemel. Dromerig bleven ze kijken. In de lucht dreven overal witte wolken, groot en klein. Ze zagen er zacht, zoet en smakelijk uit.

Imir hapte en slikte als eerste een wolkje naar binnen. ‘Wie, woe, wa!’ riep hij uit.

En dat betekende: ‘Dit smaakt naar meer!’

De andere reuzen volgden zijn voorbeeld. Ze haptten gulzig om zich heen. Vogels vlogen verschrikt weg. Een voor een werden alle wolken uit de hemel geplukt en opgegeten. In het mooie blauw bleef alleen de zon over.

De reuzen kregen het al vlug te warm, het zweet stroomde over hun lijf en ze daalden de berg af. Nog nooit hadden ze zich zo moe gevoeld. De blauwe lucht, de hete zon, het eten van wolken, dit alles had hen beneveld en uitgeput.

Imir strekte zich uit tussen de nevels, en viel in slaap. De andere reuzen deden hetzelfde. Deze keer duurde hun slaap meer dan duizend jaar.

De zon, die nieuwsgierig werd naar wat er van de reuzen was geworden, priemde gaatjes door de nevels zodat hij ze kon zien.

De zaadjes die in de zwarte aarde verborgen lagen, voelden de warmte en zagen het licht. Ze kiemden en groeiden, beter dan ooit tevoren.

Eerst groeide het mos. Het werd een zacht tapijt dat zich uitspreidde over de reuzen heen, als een dekentje van groen.

Daarna groeiden de bloemen en de planten. Iedere plant zocht het beste plekje uit. De goudsbloemen die van de zon hielden, groeiden uit het oor van Imir, de maagdenpalm bedekte zijn rug, de meiklokjes groeiden in de schaduw tussen zijn tenen. Er groeiden ooievaarsbekjes uit zijn mond en uit zijn achterwerk groeide de johannesbroodboom die tot op de dag van vandaag stinkende bloemen draagt.

De vele bloemen trokken insecten aan. De vlinders kwamen naar de vlinderstruik, de lavendel lokte de bijen, het vingerhoedskruid werd een hotel voor hommels.

Na een tijdje was er van de reuzen geen spoor meer te zien.

Zijn de reuzen voorgoed verdwenen? Wie zal het zeggen?

Dat gerommel in de verte, is dat de donder? Of probeert een reus het monster in zijn buik te verdrijven?

Ach, zolang er wolken aan de hemel staan, kunnen we gerust zijn. De wolkeneters kunnen op elk moment hun buik vullen.

